

ALS DE ZONNE KOMT ...

door VON RÜXLEBEN.

Vrij naar het Hoogduitsch door JACOBA.

26)

NADruk VERBODEN

Ben onze kerk zul je Zondag leeren kennen, Claartje,” begon de blinde weer, „maar ik moet je nu de zee laten zien, en onze witte duinen, en dan denk ik, dat je zult begrijpen hoe het komt, dat dit kleine eiland mijn paradijs is geworden!”

Ja, — dat begreep zij reeds aan den avond van dien eersten dag, toen zij in het hooge Friesche bed lag, en alles wat er gebeurd was, overdacht. —

Geen enkel onharmonisch woord, geen wanklank, geen onrust, slechts een zacht suizen, zooals wanneer de Zuidenwind door de bladeren gaat.

Alles stilte, alles vrede, alles harmonie.

Zelfs de rit over het wad was heerlijk geweest. Geen oogenblik had zij angst gehad. De wind was wat scherp. Grootte scharen zeevogels fladderden laag op de golven, overigens was alles stil. Een groote wijde stilte, de stilte van de groote zee.

Karel was haar vriendelijk en onbevangen tegemoet getreden, en had haar daardoor over de eerste pijnlijke oogenblikken heen geholpen.

Onder het avondeten was er veel en gezellig gepraat, zoodat de tijd als voorbij was gevlogen.

Ook het bijbellezen was goed van stapel geloopt. Karel had slechts een kort gedeelte voorgelezen, om er daarna eenige woorden over te spreken. Dat waren voor Clara vreemde klanken, doch er lag zooveel vriendelijkheid en zooveel innigheid in zijn stem, dat zij gemakkelijk over dit onaangename was heengekomen. En zij moest ook toegeven, dat er in dit huis althans een ware vrede heerschte, een eigenaardige, stille, liefelijke vrede.

Zoo werd deze vriendelijke dag door vele, die allen op dien eersten dag geleken, gevolgd.

Het was, alsof de zon hier nooit onderging, want hoewel het eenige dagen geregend had, zoo bleef in de kleine pastorie alles even zonnig en vroolijk als voorheen, en de dagen vlogen voorbij.

Zelfs mevrouw Normen kwam geheel los en had al haar vrees voor „die vromen” verloren. Zij woonde ook 's avonds het bijbellezen bij, en had zelfs reeds eenige malen meegezongen, als de anderen een lied aanhieven.

Geheel op den achtergrond, half verborgen door een groote palm, zat Clara. Niemand kon de gedachten lezen, die daar achter het blanke voorhoofd kwamen en gingen, als de golven der zee.

Haar gelaat bleef onbeweeglijk, slechts haar oogen ver-raadden nu en dan de gedachten harer ziel.

Haar blikken dwaalden soms af naar de gestalte van haar zwager. Welk een edel gelaat had hij! Welk een goed gelaat! En dezelfde innemende trekken vond men terug bij zijn moeder.

Met welgevallen rustten Clara's oogen op haar blinde zuster, die, aan het harmonium gezeten, de liederen begeleidde. „De heilige Cecilia zelve,” dacht zij glimlachend, als zij haar daar zag zitten, de kleine handen, zoekend naar de accoorden, die zij op het gehoor speelde. En wat zong zij zuiver en helder, die blinde Lieske!

O, zij was blij, dat haar lieveling het zoo goed getroffen had hier, dat zij een man had, die haar op de handen droeg, en een schoonmoeder, die van haar hield. Zeker, het was heerlijk hier, rustig en vredig, doch zij, Clara, had toch in den grond der zaak die rust en dien vrede

niet noodig; in haar was alles nog krachtig en ongebogen. Sterk en vast stond zij op haar jonge voeten; zij had geen houvast noodig, geen hand om haar te helpen, geen trooster om haar tranen te drogen; zij was sterk en moedig en durfde het leven aan, zonder hulp, zonder .. God!

Uren lang hadden zij vandaag in de duinen gezeten, op Lizes lievelingsplekje, daar, waar de blauwe strandaster bloeit met het gouden hart. Zij zaten met elkaar op den top van een duin en zagen de helm in den wind heen en weer bewegen als golvend koren, en zij hoorden, hoe de golven telkens en telkens weer braken tegen het strand. Eerst hadden zij veel gesproken en verteld, nu waren zij allen zwijgzaam geworden en hadden genoten van de heerlijkheid der natuur.

Eindelijk verbrak Karel de stilte.

„De natuur is grootsch, is verheven!” begon hij, en waarachtige bewondering was in zijn stem te hooren; „zij vergoedt ons menig droevig uur. Wanneer men soms geheel alleen of met iemand, wiens ziel gelijk gestemd is, wandelt en geniet van al de heerlijkheid, dan is het alsof men nader is gebracht tot God, en soms, soms is de ziel daardoor zóó hoog gestemd, dat het is, alsof men met God heeft gesproken.”

„Ja,” antwoordde Lize, en het was, alsof haar stem juichte, „ja, doch men moet eerst God kennen en liefhebben, en dan pas ziet men God in de natuur! Vroeger genoten wij ook ontzettend veel, Claartje, doch nu ik God liefheb, geniet ik méér. Het was vroeger een bron, waaruit men dronk en steeds weer dorstig werd. Nu niet meer.”

„Er zijn menschen, die liever steeds weer dorstig zijn, om steeds meer te kunnen drinken,” zei Clara; „dat lijkt mij veel heerlijker toe.”

„Dat zegt de jeugd!” merkte de oude mevrouw Sørensen op; „de jeugd, die nog niet weet, dat zich onder in den beker vergif bevindt. Doch wanneer de golven des levens den mensch over het hoofd zijn gegaan, zoodat hij geen uitredding meer kan vinden en roepen moet: „Heer, ik verzink!” wanneer hij dan voelt en weet, dat noch kunst, noch schoonheid, noch filosofie, noch de natuur alléén hem redden kan uit zijn nood en ellende, dan spreekt hij anders en valt hij neer voor den Eénen Waarachtige, voor God!”

Weer was het stil.

„Luister,” zoo zeide Lize plotseling, „hoor, hoe de golven zingen!” En toen begon zij op haar levendige manier te vertellen van het zingen der zee; „als je dat gehoord hebt,” zoo besloot zij, „dan kun je nooit, nooit meer de zee vergeten, dan krijg je er altijd weer heimwee naar.”

(Wordt vervolgd.)

DE KOPEREN SLANG.

Joh. 3 : 14.

God had 't weerstrevig Israël geslagen.
Het slangengif verspreidde ziekte en dood.
Het gansche volk was als in stervensnood,
In ieders tente klonk een smartlijk klagen.

Maar God deed voor Zijn volk de redding dagen;
De koop'ren slang, waardoor Hij uitkomst bood
Aan elk, die stil geloovig daarheen vlood,
Om Israëls Heer genezing af te vragen.

Het zondegif noopt iedre ziel te sterven,
En overstelpt haar onder smart en leed,
Verstoort op aard geluk en vrede wreed.

Doch God geeft hem een eeuwig heil te erven,
Die biddend tot het kruis van Jezus treedt
En daar zich door gena behouden weet.

H. W. AALDERS.